

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLI.

V Ljubljani, 18. vel. travna 1888.

List 20.

K svetemu Duhu.

O pridi, pridi, sveti Duh,
Darí nam svoje déli!
Razsvetli um, nagibaj sluh,
Da bomo uk uméli!

Dodeli pravi nam razum,
Da ljubimo pravico;
Ti dušam našim daj pogum,
Zatirati krivico!

Če v zmoti naš je rojstni brat,
Razsvetli, Duh nas Světi,
Da zmóžni bomo vsakikrat
Za dobro njega vněti!

Dodeli nam dovolj moć,
Da v veri bomo stalni;
Tje radi dvigamo očí,
Kjer dom je Cerkve skalni!

Spoznati daj nam učenost,
Ki prva je, naj večá; —
Dodeli ono nam modrost,
Ki naša je le sreća!

K pobožnosti nagibaj nas,
Navdihni misli svete,
Poslušamo da Božji glas
Ponižno, z duše vnete!

Ti v strahu Božjem vodi nas,
Do konca tje življenja;
Nas brani greha vsaki čas,
Ter Božjega žaljenja!

O pridi, pridi, sveti Duh,
Ti Duh modrosti prave!
Dodeli volje nam posluh,
Za uke, véde zdrave!

Ivan Zarnik.

Bratovščina

brezmadežnega spočetja preblažene Device Marije
Lurške v farni cerkvi sv. Jakoba v Ljubljani.

(Dalje.)

I. Namen bratovščine.

Namen bratovščine je:

1. Častiti brezmadežno spočetje preblažene Device Marije.
2. Živo ohraniti spomin na 8. dan decembra 1854, ko je bila slovesno oznanjena verska resnica brezmadežnega spočetja Marijinega.
3. Zahvaljevati se Materi Božji za njena prikazovanja v Lurški jami, in za vse dobrote, katerih ne neha razlivati v tem blaženem svetišči.
4. Prositi jo pomoči po namenih, katere je sama v jami razodela, in katere Cerkve priporoča.

II. Dolžnosti in pobožne vaje udov.

Udje te bratovščine zavežejo se, toda ne pod grehom, v življenji spoinovati nauke, ki jih je brezmadežna Devica ob raznih prikazovanjih dajala v Lurški jami.

1. Nosijo naj Lurško svetinjo ali pa višnjev škapulir brezmadežnega spočetja.
2. Prizadevajo naj si križ prav pobožno delati in odmoliti vsak dan vsaj en odstavek sv. rožnega venca. Preblažena Devica se je namreč v jami prikazala vselej z rožnim vencem v roki in je tudi Bernardici velela moliti ga po pobožnem prekrižanju. Kateri imajo pobožno navado moliti vsaki dan kake odstavke rožnega venca, vže s tem, da darujejo en odstavek v namen bratovščine, zadosté bratovski dolžnosti.

3. Postijo naj se vestno ob dnevih od Cerkve določenih; vsak teden v sredo ali soboto naložé naj si kako malo zatajevanje; postijo naj se vsako leto dné 7. decembra pred največim praznikom bratovščine, da s tem zadosté tako resnemu vabilu, ki odmeva v lurški jami: pokora! pokora! pokora! — Kdor bi se ne mogel postiti, naloži naj si mesto posta kako drugo spokorno delo.

Opomba. Razne te pobožne vaje se sicer vse živo priporočajo, a v zadobljenje odpustkov zadostuje molitev enega odstavka rožnega venca.

III. Uravnava bratovščine.

Bratovščina je po cerkvenih pravilih ustanovljena v farni cerkvi sv. Jakoba v Ljubljani in pridružena materi bratovščini tega imena v Lurdu, da se vdeležuje odpustkov in pravic materi bratovščini od Apostolskega sedeža podeljenih.

Vodja bratovščini je vsakratni župnik ali oskerbnik farne cerkve sv. Jakoba v Ljubljani.

Kdor želi postati ul bratovščini, vpiše naj ga vodja s kerstnim imenom in priimkom v bratovsko knjigo.

IV. Odpustki.

1. Popolni odpustki.

Udje bratovščine brezmadežnega spočetja morejo zadobiti popoln odpustek pod navadnimi pogoji in sicer: a) Na dan, ko se vpišejo v bratovsko knjigo. b) Ob smertni uri. Kdor bi ne mogel dopolniti navadnih pogojev, kliče naj vsaj v serci ime Jezus. c) Na praznik brezmadežnega spočetja ali kateri dan koli v osmini tega praznika, ki si ga udje izvolijo. d) Na praznik Marijinega rojstva (mali šmaren). e) Na praznik Marijinega oznanjenja v postu. f) Na praznik Marijinega očiščenja (svečnico). g) Na praznik Marijinega vnebovzeta (veliki šmaren).

2. Odpustki 7 let in 7 kvadragén.

Te odpustke zadobé oni udje bratovščine, ki obiščejo bratovsko cerkev, ondi po namenu Cerkev molijo, in sicer te-le po knezoškofjskem ordinarijatu določene dneve:

a) Dné 11. februarja, prvi dan prikazovanj Marijinih. b) Dné 18. februarja, prvi dan 14 dnevnih prikazovanj. c) Dné 25. februarja. d) Dné 4. marcija, zadnji dan 14dnevnih prikazovanj.

3. Odpustki 60 dni.

Te odpustke zadobé udje vselej, kader si naložé kako pobožno opravilo ali zatajevanje po namenu bratovščine. (Konec nasl.)

Don Bosko.

Opis njegovega življenja in delovanja.

(Dalje.)

XII. Kolera 1854.

Kakor je Bog zvesto varoval Boska, tako tudi njegovim gojencem ni odrekel svojega varstva.

V času, ko so že jeli Boskovi zavodi vzhajati v cvet, ko je že v obeh oratorijih bilo nad 1200 dečkov, se je nakrat prikazala v gornji Italiji grozna morilka, nevarna kolera, ki je dalj časa vznemirjala prebivalstva, ne izločivši mladine v sirotišnici Don Boskovi.

Kužna bolezen pobrala je v teku dveh mesecev v Genovi nad 3000 ljudi. Po Piemontu je zavladal grozen strah. Zlasti v Torinu je bila zmešnjava velika. Prodajalnice so zaperli, ves promet se je ustavil, trgovina je prenehala. Kdor je imel denar, skušal je, da je odnesel pete; kar je bilo premožnih, so vsi zbežali iz mesta. Usmiljenja vredni so bili oni, katerih se je že bolezen lotila, — ali usmiljenja vendar niso našli. Dostikrat popustili so jih celo najbližnji sorodniki, izročivši jih nemili smerti. In grobarji so morali pogostokrat s silo vrata vlomiti, da so prišli do merličev, ki so po sobah ležé čakali kacega miloserčnega Tobija, da njim skaže poslednjo čast. Tudi teh ni bilo na izbiro. Vsak se je bal, in nobeden se ni rad bližal okuženim bol-

nikom. Kolera ni prizanašala niti mladim, niti starim; niti bogatim, niti revnim. Plazila se je iz ene ulice v drugo, iz enega mesta v drugo, in celo venkaj na vasi in terge, na polje in nižave, na gore in višave: povsod je kosila z neusmiljeno koso. V Valdoškem predmestju so nekatere rodbine popolnoma izmerle.

Kaj pa v Boskovem oratoriji? — Bosko storil je vse, s čimur, je menil, da obvaruje svojo hišo te strašne šibe božje. Zidovje, znotraj in zunaj, na novo prebeli; število postelj po spalnicah zmanjša ter priredi nove spalnice; brano daja boljše svojim gojencem, kakor druge krat. Štedil ni nikjer, in pozabil ne ničesar, kar je v človeški moči storiti, da ohrani dečkom zdravje in življenje. Pa tudi na Boga ni pozabil. Več kakor na človeško pomoč zaupal je na pomoč božjo. Večkrat je pred altarjem pokleknil na kolena ter molil: „O, moj Bog! udari pastirja, ali ohrani mlade ovčice!“

Na predvečer godú Marije Snežnice prigovarjal je otrokom, da naj se podadó v varstvo Marijino — saj jo kliče: „Zdravje bolnikov.“ — „A treba je“ — tako njim govori na serce — „da še zlasti zdaj pobožno živite — brez vsakega madeža, da bote res otroci, ki ste vredni dobiti pomoč in dar iz roke dobre Matere svoje. Zato prejeli bote jutri vsi ss. zakramente! Pripravite se iskreno in goreče!“ — In kako ginljivo je bilo drugi dan, ko so se ti otroci zbirali okrog svojega očeta, ter mu iz dna serca razodevali vse grehe in slabosti ter ga prosili odpuščanja; in kako ginljivo zopet, ko jih tolaži Bosko, da naj se ničesar ne bojé, češ, kdor ima mirno vest, gleda lahko mirno nevarnosti v obraz.

Torinsko mesto je za čas kolere ustanovilo več bolnišnic, kamor bi se okuženci prinašali. Ali nikakor še ni bilo zadosti, da so pripravili postelje in sobe za bolnike, da so otvorili bolnišnice: perve in glavne reči je še manjkalo, strežajev ni bilo, ki bi hoteli prevzeti to delo usmiljenja, da bi stregli bolnikom. Od kod vzeti taci ljudi? — Kje dobiti serce, ki se ne pretresa, kedar vidi smert pred saboj? — O, tu se je zopet pokazalo, kaj stori ljubezen božja! Kdor ljubi Boga — res odkritoserčno, vdano, čisto ljubi, ta tudi ljubi svojega bližnjega — ne samo s prazno besedo, ampak z vidnim dejanjem.

Boska je navdajala taka ljubezen. Zato se pogumno odloči, da zastavi svoje serce in svoje življe za te nesrečnike ter navdušuje še druge, da gredo po poti, katero je njim on pokazal.

Nekega dne zbere Bosko svoje gojence. Nekaj isker — nekaj krepkih, jedernatih besedi — in serce njihovo je bilo mehko, kakor vosek, sprejemljivo za vse dobro. Živo njim opiše strašni stan koleravih bolnikov; predoči njim muke, ktere morajo terpeti, ko vidijo, da so od vsega sveta zapuščeni; koliko bi se jih dalo rešiti, da bi se njim o pravem času pomagalo; ognjevito njim govori, kaka krasno je vendar ljubezen, ki se skaže takemu bolniku — z zlatimi čerkami bode zapisana v nebesih.

Iskrne besede padale so v dobro zemljo. Serce dečkov je vzplamtelo, vneto z navdušenim govorom Boskovim.

Takoj se jih oglasi 14, ki so pripravljeni žrtvovati svoje življenje — in za njimi še družih 30, ki so hoteli s prvimi deliti blago delo telesnega usmiljenja. Njihova imena se naznanijo mestnemu vradu. — Že drugi dan so se ti pogumni mladenči razšli po mestu — vsak na svoj kraj, da strežejo bolnikom, ki so jih gotovo pozdravljali kakor angelje rešitelje.

Bosko pouči jih natanko, kako imajo pri bolnikih ravnati. Opozori jih nato, da ne skerbe samo za telo,

ampak tudi za dušo, dokler ne pride duhoven, ki podeli umirajočim ss. zakramente.

Komaj se je raznesla nekoliko ta novica po mestu, da hočejo Boskovi gojenci streči bolnikom, takoj so v trumah prihajali ljudje v sirotišnico, proseči, da odpošlje Bosko tu-sem in tu-tje kacega mladenca v postrežbo. Gojenci niso imeli odsihmal počitka — ne po dnevu ne po noči. Sam Bosko je bil neprestano na nogah, in po noči ni niti djal s sebe svojega oblačila, oblečen se je ulegel nekoliko na posteljo, da bi bil tako vsak čas pripravljen, če bi bil klican k bolnikom. Njegove dečke pa je vse občudovalo. Mesto in mestna gosposka je hvaležno pripoznala njih vspešno in pogumno delovanje. Ali dasiravno so bili od silnega napora utrujeni in oslajeni, vedno so ostali veseli in vdani v božjo voljo. Z dobrim srcem so pomagali, kjer so zamogli pomagati. „Pogostokrat bili smo pri bolnikih — pravi nekdo izmed njih — ki niso imeli ničesa: niti pokrivala niti obuvala — niti perila. Poiskali smo mater Marjeto, ki je dala vsakemu, česar je potreboval. Nazadnje je bila že sama do čistega oplenjena. In ko posteljne obleke ni imela nič več, dala je celo svoj namizni pert, kot zadnji ostanek platnine v hiši.

Bosko in njegovi gojenci prebivali so v kraju, kjer je kolera najbolj razsajala. Okrog in okrog je neusmiljena morilka kopala grobove, le Boskovemu oratoriju je prizanašala. Skoz štiri mesce je neprenehoma bila kolera grozno strašilo vseh Torincev. Pomerlo jih je veliko. Ko je nazadnje vendar le bolezen prenehala, pokazalo se je, da Boskovih gojencev v resnici ni nihče umrl. Edinega Boska je za kratek čas napadla. Ali dobro se je spotil, in nevarnost je bila odstranjena.

Kakor je bil angelj morilec obiskal hiše Egipčanov in pomoril vse pervorojene sinove, ne dotakniviši se hiš izraelskih: ravno tako je šel tudi mimo sirotišnice Boskove, da niso ostale prazne goreče molitve in serčne prošnje bogoljubnih dečkov in da so se spolnile besede: „V te, o Gospod, sem zaupal, in nisem bil osramoten.“

Dne 8. dec. 1854 — isti dan, ko so bili v Rimu zbrani škofje iz celega sveta, da spletejo nov venec blaženi D. Mariji, tedaj 8. dec. 1854 o koleri ni bilo več sluha v Torinu. Ta dan izbral si je Bosko, da z vsemi gojenci vred zapoje priserčno zahvaljeno pesem — v čast Bogu in Materi Božji, ki je razodela na novo, da je kristjani ne kličejo brez vzroka: zdravje bolnikov!

Ta odlomek iz Boskovega življenja bodi v dokaz, da naša vera — v pravem srcu — še vedno dela čudeže. Bodite te čertice pa ob enem v namiglej vsem onim, ki hočejo izbacniti iz bolnišnic z verskim duhom navdihnjene strežnike in strežnice, in izbacniti vero, ki je celo v smertni uri najslajše zdravilo bolnikom.

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (K Šmarnicam. Leon Taxil in *framasonstvo*.) Pater Lerch se zvesto derži pri Šmarnicah svoje osnove, kakor jo je napovedal v začetku, namreč: nekdanji in sedanji junaki kerščanstva v vojski zoper nekdanje in sedanje sovražnike sv. Cerkve. V večer vnebohoda Gospodovega pa — smelo bi se reči — je premagal sam sebe. Pojasnoval je z živimi besedami sovražljivosti nekdanjih pisateljev, kakor so bili Galien, Lucijan, Cels in drugi zoper kristjane in sv. vero, tem nasproti pa kerščanske pisavce, ki so z vso

serčnostjo vero branili in kristjane zagovarjali, kakor so bili Justin, Origen in drugi. Ako bere kdo Celsa, kako je ostudno psoval in lagal svoje dni, zdi se mu, da živi ta nevrednež današnje dni; pisal namreč je prav, kakor zdaj sv. vero psujejo in obrekujejo prostomisljaški časopisi današnjih dni, ne značaji katolici jih pa s svojim denarom plačujejo in smertni strup iz njih serkajo! Posebej je popisoval tudi, kako so starodavni sovražniki psovali Mater Božjo, njeno čisto spočetje, samega Sinu Božjega. Med sedanjimi branitelji svete vere in resnice je omenil tudi Leona Taxilla, ki je bil na Francoskem eden glavnih frama-sonskih vođuikov; pred tremi leti se je pa h katoličanstvu spreobrnil in zdaj je glavna bramba katolištva, ki zdaj svoje strašne obrekovanja in laži, ki jih je poprej v romanih itd. trosil, z vso serčnostjo preklicuje. Njegovo pravo ime je: Gabriel Jogand Pagé. Framasoni so ga močno preslavljali, ker spisal je bil celo versto brezbožnih in Cerkvi sovražnih bukev; pred kacicmi tremi leti pa se je spreobrnil in zdaj očitno preklicuje svoje zmote. Ob enem pa tudi frajmavrarske brezbožnosti razodeva, poslednjič zlasti v delu „Vollständige Enthüllungen über die Freimaurerei von Leo Taxil“ — Paderborn; tu natanko razodeva vse frama-sonske skrivnosti in kertovske pota zoper vero in državo. Taxil piše v francoskem jeziku in njegova dela veliko stermeje zbujaajo. Dva perva zvezka knjige „Les Frères Frois Points“ z 22.000 iztisi sta pošla že v manj kot pet mescih. Že marsikteri framasoni so vsled Taxilovih razkrivanj framasonstvo zapustili. Razodevanja frama-sonskih skrivnost in maleprijnost so tako vterjena, da frama-sonski časniki sami še skušali niso ovračati ga. Njegove knjige se prevajajo tudi še v druge jezike.

V vvodu pravi pisatelj med drugim, da razodevanje skritega frama-sonskega počenjanja je naj boljši orožje zoper to svojat. V tem razkrivanju se framasonstvo razkazuje za to, kar je v resnici, namreč skoz in skoz satanska naprava.

Z Iga, 11. majnika 1888. (Nesreča.) Nesreča nikdar ne miruje, pravi pregovor. In res. Nesreča pripetila se je tudi našemu občespoštovanemu čast. g. župniku. V nedeljo, 6. t. m., peljejo se g. župnik z g. kaplanom v večernem hladu iz Strahomera proti domači vasi Studencu. Prav polagoma stopali so konji. Voznik sam jih ni priganjal, marveč obernil se je nazaj in gospodoma v vozu nekaj pripovedoval. A s tem, da se je obernil, napeli ste se desni vajeti. Voz je neprevidoma prišel prav blizu grabna ob cesti in vdere se zadnje kolo ob desni strani. Voz zgubi ravnotežje in gospod župnik padejo z voza, tako nesrečno, da si nogo zlomijo. Za njimi g. kaplan, ki se le nekoliko obijejo po obrazu. Varovala je oba gospoda posebna Božja roka, da se ni pripetila večja nesreča. Kajti, neresnično je, da bi se bili splašili konji, kakor so poročali nekateri listi.

Hvala Bogu, da temu ni tako. Saj s tem ravno odvernila se je večja nesreča. Gospod župnik zlomili so si na desni nogi spodnjo kost: golenico. Kraj nesreče je bil blizu vasi, zatoraj so bili kmalu na mestu ljudje, ki so prestrašeni hiteli na pomoč. Uro pozneje so bili gospod že doma in noga je bila že vrvana. Upamo, da bojo, ker je bila pomoč tako hitra, prav kmalu okrevati. Prav tužnim srcem smo jih pogrešali križev teden pri procesijah. Tem bolj smo se jih spominjali v molitvah. Danes (11/5.) pričeli smo devetdnevno pred Binkošti, katero so nam g. župnik vedno priporočevali. Letos hočemo darovati to devetdnevno Jezusu in Mariji, da jim izprosi prav kmalu ljubo zdravje, katero jim vsi farani tako zelo želimo.

V Smledniku se je 5. t. m. zjutraj veršilo prav žalostno cerkveno opravilo. Materi črni zemlji se je namreč izročeval ta dan ondodni verli, od vsacega, ki ga je poznal, čislani in ljubljani učitelj gosp. Martin Krek. Ako le kdo: on bil je vreden častnega naslova kot izgledni učitelj. Rojen v Selcih l. 1834 od spoštovanih starišev, še posebej je bila mati pravi vzor modre, molitvene in bogoljubne žene. Študiral je le štiri razrede gl. ljudske šole v Škofji Loki. Pozneje se je učil orgljanja v Železnikih pri ondodnem g. učitelju, in postal je na to organist v Selcih. Ker se je od l. 1851 naprej potrebovalo v naši deželi mnogo učiteljev, in se je zaradi tega odperla pripravnica v Idriji, je z mnogimi drugimi mladenči stopil tudi Martin Krek v to šolo, ter z veliko vneto in marljivostjo se pripravljaj za učiteljski stan. Leta 1855 nastavljen je bil kot učitelj in organist v Smledniku, in oboje to opravilo zverševal je jako dobro in pohvalno dolgih 33 lét. Ker je sam spoznal, da mu primanjkuje študij, se je z vso marljivostjo dalje izobraževal sam tako, da smemo reči z vso pravico: Rajni Martin Krek je bil eden zmed prvih ljudskih učiteljev naše dežele. Bil je ob enem tudi c. kr. poštar. Njegova obnaša je bila mirna, modra, priljudna; in kar je prvo in mu edino zdaj koristi, bil je dober in vesten kristjan. Kako je bil čislani in cenjen, kazalo se je tudi dosti očitno tudi pri njegovem pogrebu. Sam blagorodni c. kr. gosp. okr. glavar Jos. Merk iz Kranja, 17 gg. učiteljev tovarišev, in obilna množica faranov spremljali so ga na zadnjem potu k grobu, in obilo solzá porosilo je njegovo prezgodnjo gomilo. Naj počiva truplo blagega rajnega Martina v sladkem miru; duša pa naj se veseli v sv. raju, in naj prosi za nas pred prestolom milosti Božje! —

J. L.

Iz Idrije, 13.5. (Misijon.) Večkrat smo že brali v „Zg. Danici“, kako se je tu pa tam obhajal sveti misijon; tudi mi ne moremo in ne smemo opustiti, da ne bi naznanili te velike sreče, ki smo jo letos doživeli, milosti sv. misijona, katerega so vodili prečastiti očetje Jezuiti iz Ljubljane. Iz serca moramo Bogu hvaležni biti za to veliko milost, ker se je tako bogato kakor v potokih zlivala v naša serca. Hvaležni moramo biti Bogu posebno tudi zato, ker bilo je veliko zaprék in ovir zaradi nalezljive bolezni, ki se je prikazovala v naši okolici, in še malo časa poprej nismo vedili, ali bo mogoče obhajati sv. misijon, ali ne. Priporočili so nam naši vneti dušni pastirji, da naj prosimo Boga za to veliko milost; zbralo se je tedaj veliko oseb, ker so molili devetdnevne k sv. Jožefu, in uslišani smo bili. Kajti vse se je prav srečno zveršilo. Pričel se je sv. misijon 18. sušca ter se je obhajal skozi deset dni. Tiho nedeljo zjutraj ob štirih so že hiteli ljudje v cerkev z velikim veseljem, dasiravno še niso nič videli preč. oo. misijonarjev, ker so se zaradi slabega vremena pozno zvečer pripeljali. Bilo je 27 govorov. Že pri prvem govoru so bili ljudje v serce ginjeni. Z veliko navdušenostjo so hiteli verniki v cerkev in zmiraj je bila prenapolnjena samih domačih, ter so prav pazno poslušali in veliko solzá se je med tem časom pretočilo. Bili so govori po uro dolgi, pa vsim so se zdeli le prekratki. Spovedovalo je devet gospodov; od ranega jutra do poznega večera spovednice bile so zmeraj obsute; pa v lepem redu so se vsi verstili. Veliko jih je bilo, ki so se zjutraj podali v cerkev, pa so zvečer še teš bili. Sv. obhajil bilo je okoli tri tisoč. Veliko starega kvasu se je postergalo, marsikteri težek kamen se je odvalil od serc, veliko serčnih rán se je zacelilo, ktere je že več lét glodal červ vestí. Marsikteri star človek je rekel: „Hvala Bogu, da nisem poprej umrl,

da sem še dočakal sv. misijona.“ Resnične so besede prvega govora preč. o. Doljaka, ki so rekli, „vi še ne veste, kaj je sv. misijon.“ Slovesnost je tudi zelo povzdigovalo izvrstno petje gijuljivih misijonskih pesem, ki so se prepevale, posebno med skupnim sv. obhajilom, pred in po pridigah. Jako pretresljiv prizor pa je bil pri sklepnem govoru, ko se je ljudstvo z glasnim jokom odpovedovalo hudobnemu duhu, njegovemu napuhu in vsemu njegovemu djanju. Blagoslovili so nam preč. o. misijonarji misijonski križ, ter so ga priravnali na odločeni kraj v cerkvi. Blagoslovili so nam tudi molke, križce in podobice; potem so nam podelili tudi papežev blagoslov. Oh, kako je bilo vse ljudstvo ginjeno in veselo; zares je čas sv. misijona srečen in zlat čas. Večji milosti ne more napraviti dušni pastir svojim ovčicam, kakor če jim nakloni milosti sv. misijona. Lepo je viditi ljudi, ki se tako v obilnem številu zbirajo okoli misijonskega križa.

Naša velika dolžnost je, zahvaliti se Bogu, nebeskemu Očetu, ki nam je dodelil to veliko milost. Vsa čast in hvala tudi prečastitemu g. dekanu, preč. gosp. misijonarjem, ki so tako bogato sejali seme Božje besede. Bog daj, da bi prav veliko sadú obrodilo. Serčna hvala vsim drugim čast. gospodom, ki so tako marljivo pomagali. Vsim skupaj izrekamo iz dna serca: „Bog plačaj!“
Hvaležni Idričanje.

Iz Ternovske fare na Notranjskem. (Véršca šola in šolski napredek. Prav blagi dobro dela. III. red in družba treznosti. Blag bolnik. Dervarjenje. Uboj.) Že zdavnaj ni „Zg. Danica“ iz našega kraja nobenega dopisa prinesla; zato se nadjam, da Vam bo vstrezeno, *) ako Vam danes kaj poročam. Marsikaj bi Vam rad naznanil, pa godí se mi kakor človeku, kateri prijatelju že dolgo časa ni pisal, ter zdaj ne vé, s čim bi začel, kaj mu bi vse povedal. Naj boljše bo, da začnem z zadevo, o kateri se dan danes mnogo govori, mnogo piše — s šolo namreč. Naša fara je zelo obljudena, šteje mnogo velikih vasí, v kterih stanuje dosti ljudstva, ki je vedno v dotiki z velikimi mesti, s Terstom in Reko. Tudi hodijo naši ljudje v zimskem času v obilnem številu v daljne ptuje dežele, da si z dervarjenjem po gojzdi kaj prislužijo. Ni torej čuda, da se vsled tega marsiktera napaka pri nas vdomačuje. Tudi liberalcev je primeroma še precej mnogo pri nas. Zatorej smo zelo dvomili, da bo podpisovanje prošnje za versko šolo tukaj kak vspeh imelo. Zato je pa tudi vse prijatelje napredka prave šolske omike z veseljem navdalo, ko smo vidili, da se veljavni možaki skorej brez izjeme radi in veseli podpisujejo pod omenjeno peticijo. Vsi trije nadžupani ternovske fare z mnogimi odborniki so vradno podpisali prošnjo za versko šolo. Prav zadovoljni smo bili, da so pri nas ljudje spoznali, kako potrebna je sedanji sprideni mladini verska šola. Večkrat so naš kraj časniki hvalili, da je pri nas mnogo zavednih, inteligentnih narodnjakov. Zdaj se je djanski pokazalo, da je to resnica. Bog daj, da bo tudi uslišana naša prošnja!

Z letošnjim letom je bil pri nas odpert četerti šolski razred. Hvaležno moramo priznati, da se gg. učitelji in duhovni marljivo trudijo, da šolska mladina vsestransko napreduje. Vendar je pa gotova resnica, da se moška in ženska mladina, posebno v viših razredih, skupaj ne more tako vspešno podučevati, in da taka vzgoja tudi v moralnem oziru ni brez nevar-

*) Prav močno vstrezeno in serčna hvala! Tako prosimo tudi dopisov od drugih krajev. „Danice“ čitatelji ne uničujejo in tako se dogodbe ohranijo za prihodnje čase.

nosti. Zatorej je bila vedno želja in skerb zvedenih mož, da se mladina po spolu razdeljena, kjer je to mogoče, podučuje. Ta želja nam bo spolnila že letos, ako je volja Božja. Kakor sem Vam bil menda tačas naznanil, je blagi dobrotnik g. Janez Valenčič daroval cerkvi sv. Petra lepo, veliko hišo z zemljiščem, z namenom, da v nji odprejo redovnice dekliško šolo. G. Valenčič bo sedaj na svoje stroške hišo popravil, priredil kapelo in šolo. Proti jeseni pridejo iz Gorice sestre naše Gospe presvetega Serca, da tu začnejo v začetku šolskega leta deklice podučevati. Ker ni daleč okrog — od Ljubljane do Reke — take nunske šole, se smemo nadjati, da bo naša dobro obiskana in da bo izvrstno delovala v poduk in blaženje notranjskih deklic. Naj Bog obilo poverne g. V. njegovo čez vse hvale vredno delo. Naj bo prepričan, da mu hranijo v srcih hvaležen spomin vsi poštenci in razumni faráni. Zatorej naj ga ne boli, ako mora od kakega nespremišljenega namesto zahvale celo kako britko slišati; sej mu je dobro znano, da ima vsako blago delo nasprotnike; tako jih mora tudi naša prihodnja dekliška šola imeti.

(Konec nasl.)

Na Vinici, 9. maja. 1/5. maja sem imel doma ob 6 sv. mašo „in colore rubro,“ in sem kelih, na njem pateno, palo in velum, v predalček spravil; 2/5. sem maševal na Žezlji; 3/5. pa zopet doma ob 6. uri. Ko sem hotel hostijo djati na pateno, — ni je bilo, toraj sem vzel pateno ob 3. keliha in rekel cerkveniku, naj gleda, kje je patena!

Včeraj sem sam vse pregledoval, ali ostermel sem, ko sem videl, da je zginila tudi patena z 2 keliha, ki je bil 1. enako zmeraj pripravljen in „colore nigro.“

Vsaki kelih je bil posebej v svojem predalčku, pri 1. in 2. je bil ključek notri, pri 3. pa ne; zavoljo tega mi je ostala vsaj ena patena.

Tat je neznan in je mogoče, da bi se kaj znalo zvedeti, ko bi bila tatvina objavljena v „Slovencu“ in „Zg. Danici.“ Morda bo tat pateni ponudil kakemu zlatarju itd. Zavarovalnine so dobili tukaj:

34 pog. od Slavije	26.478 gld.	} 32,745 gld.
3 „ od Graške	2.100 „	
2 „ Fonciere	800 „	
farovž od Riunione	3.307 „	

Zadnja mi je dala 30 gld., katere sem razdelil med nar pogumne osebe, ki so branili pri požaru.

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim. (Dalje.) 10. septembra v jutro zgodaj došla sva v terg „St. Giorgio de Karara.“ Obiskala sva lepo župnijsko cerkvo. Prejel sem sv. Obhajilo v zahvalo za vse milosti in darove, podeljene sv. Antonu Padovanskemu, po njem pa meni in vsim, ki so ga in ga še častijo in za pomoči prosijo. Ko smo bili v cerkvi, počel je liti velik dež v plohah, pa ko se je služba Božja in pobožnost v cerkvi skončala, bilo je nebo zopet vedro in jasno.

Po zajuterku se odpraviva dalje in dojdeva v mesto „Monselice,“ ki stoji ob jako špičasti skaloviti gori na lepi ravnici; na verhu in po robéh te gore stojijo terdnjave v podertinah; marsikter naših slovenskih vojakov tam počiva.

Od tod pelje cesta malo na jugovzhod med platanovim krasnim drevoredom 5 ur dolgim. Kuhala obed sva sama v mali hišici poleg te ceste; kahal sem vsaki dan jedenkrat, pa tudi dvakrat. Kaj pa? Makarone, riž, kavo; prvo dvoje prav tečno, dobro z dobrim oljnim oljem začinjeno, po trapistovski šegi. Kavo pa z mlekom, ali z žutnjaki, jajčjimi rumenjaki zmešano; poslednje je prav krepek vžitek na potu, se vé, da je

treba precej kruha v to omočenega pojesti. Vina sva v gostilnicah dobila; je prav nizke cene, po 16, pa tudi po 12 kr. liter.

O poldne dospela sva v mesto Rovigo. Cerkve zaperte. Počitek do 4 popoldne. Mesto veliko, posebnosti ni v njem; vse neko tiho in poparjeno zbog kolere.

Ob 4 popoldne greva dalje po lepi cesti in v mraku ter sva došla v mило-lepi terg „Polisela,“ poleg velike reke Po, Pad, ki je naj večja v Italiji. Prenočila sva v poštenci in mirni gostilnici. Stara žena 72 let je vedno izpraševala o Avstriji in avstrijancih; osobito spoštljivo je opraševala o našem cesarju in njegovi rodovini. Povedavala je, kako dobro in srečno je bilo onda, ko so naši vojaki tu bili in tod mimo dalje hodili na Rimsko; kako slabo in nesrečno pa je sedaj, odkar je prišlo pod prsto jedino Italijo. Solzila se je dobra starka v razgovoru prejšnjih in sedanjih časov.

11. septembra v jutro greva dalje po visokem nasipu poleg reke Pada. Greva čez širok most, ki je na čolnih preko te velike vode. Ob najstari uri predpoldnem sva v starodavnem lepem in znamenitem, pa bogatem mestu Ferari. Greva v velekrasno in častito stolno cerkev. Slovesna sveta maša bila je opoldne pri verlo okinčanem oltarji, na katerem je bilo izpostavljenih mnogo svetih relikvij za odvernjenje kolere. Cerkev je veličastno razdeljena v tri ladije; vzvišena, velika in častita je prezbiterija. Cerkvene oboke nadkrilujejo mnogotere kupole in polkupole. Vse stene in svodovi so umetno in okusno slikani, olepšave zidov pozlačene. Oltarji, kipovi in slike sama umetnija. Kerstni kamen je tolike umetnosti in lepote, da bi kinčal vsako stolno cerkev za veliki oltar.

Ob 2 popoldne odšla iz slavne Ferare. Spominjal sem se duš naših vojakov, katerih ostanki počivajo blizu mesta na bojnem polju.

Cesta vodi po širokih poljih in livadah. Zvečer prenočila pri grofovskih kmetih.

12. septembra pred zoro na potu. Hud smrad in okužen zrak se tu širi iz mnogobrojnih, lepo obzidanih mlakúž, v kakoršnih konoplje godijo, kajti tu na tisuče stotov konopnine pridelavajo. Voda v onih obzidanih mlakah je črna in gnjila; grozoviti smrad se širi iz nje, tako, da duh nekih jam — presega. Ni čuda, ako se kolera taci krajev naj raje poprime, veliko jih je umerlo v tej okolici, in so ravno takrat še jako merli za kolero. Križal sem sebe in zrak z blagoslovljeno in posvečeno podobo. Blagoslovljajo in posvečujejo te voščene podobe sv. Oče rimski papež, in se „Agnus Dei“ imenuje in ima vtisnjeno podobo Jagnjeta Božjega. Srečno in zdrava sva prešla ta nevarni kraj. Obiskala na potu selsko, lepo župnijsko cerkev; bila je ravno rana sv. maša, pridiga med sv. mašo po evangeliju. Ljudstva polna cerkev, v nedeljo osmine rojstva Marijinega.

Pred poldnem o 10¹/₂ došla v veliko mesto Bolonjo. Bolonja ima to posebnost, da se po vsem mestu zamore pod streho iti; hiše in palače pokraj ulic in trgov imajo spreduje stene na stebrovih do pervega nadstropja, za temi stebrovi so lepo obokana hodišča, slikana in mnogo z mozaikom tlakana; v teh hodiščih so vsakoverstne prodajalnice. V tem mestu človek ne potrebuje ne solnčnika, ne dežnika.

Pervo obiskala nadškofijsko stolno cerkev, lepe zidave, pa posebnega ni v njej; ko bi bila obnovljena, smela bi se šteti med velelepe cerkve, nu, pa je večja, lepša in umetniša, nego koja naših katedral; izjemši Djakovsko v Slavoniji, ki se po pravici smé v lepoto,

umetnosti, veličastvu in velekrasni notranji vredbi in opravi smé šteti med najlepše v Rimu in v Italiji.

Izmed naj večih cerkev na svetu je sv. Petronija, na glavnem tergu Bolonje. Zidana je v gotiškem slogu, razdeljena v tri ladije s častljivimi stebrovi. Visoko od tlá druge cerkve je povzdignjena velika prezbitarija; verhu stopnic vodečih v svetišče stoji veliki oltar pod nebesom, ki ga nosijo čveteri visoki stebri; vse je iz lepega marmorja umetno izdelano, toda ni slogu cerkve primérno. Oltar ima vravnato na obedve strani sv. mašo služiti. Za oltarjem v dolgem polkrogu je duhovski kor z 200 sedeži. V stranskih ladijah so prostorne kapele z oltarji, v teh kapelah so okna z barvanega stekla. Vsaka teh kapel se zapira z lepim omrežjem. V vsaki stranski ladiji je 11 kapel, v vsaki jeden oltar; toraj vseh oltarjev 23, pa je samo veliki v cerkvi.

Bila sva v tej slavni hiši Božji opoldne pri sveti maši, potem pa pri slovesnem blagoslovu z Najsve-tejšim. Za tem bila je poslednja sveta maša ob 1 po-poldne.

Počitek in obed. Ob 3 popoldne šla obiskat slo-večo devico, redovnico iz II. reda sv. Frančiška seraf., sv. Katarino iz Bolonje. Šla sva čez terg „Galvanij“, na katerem stoji marmorni spominek iznajditelja elektrike, Galvani-a. S tega terga vodi ulica „via Galvani“, in ravno v tej ulici je veliki samostan II. frančiškanskega reda Klarisarić; sredi samostanskega poslopja je cerkev z licem in vhomom na ulico. Krasna cerkev z velelepo kupolo je posvečena presv. poslednji večerji Gospodovi; sedaj jo ljudstvo tu imenuje „Chiesa della Santa.“ V tej cerkvi, na evangelijski strani, v starem nunskem koru, molitvenici, sedi devica Katarina nestrohnjena že čez 400 lét. Prosil sem zakristana, da bi smela iti pred Svetnico. On ide prošnjo naznanit nunskemu spo-vedniku in duhovnemu Očetu. Uni pošlje zakristana, to naznanit redovnicam, ktere redoma v molitvi čujejo pri Svetnici; šel je na evang. stran vel. oltarja in tu je pozvonil, povedal v zaperto dolbljino naznanilo duh. očeta. Čez ¼ ure je zopet došel, v omenjeni votlini se zavrtí polokrogla omarica in ključce donese. Zakristan odnese jih svečeniku, v roket in štolo oblečenem. Sve-čenik naji pozovejo in izprašajo, od kod sva in kamo ideva? Potem naju peljejo k vratam, ki vodijo iz cerkve v omenjeni „oratorium.“ Tu pozvonijo v znamenje, da se možke osebe bližajo, naj odstopijo redovnice. Od-klenejo vrata. Vstopimo v malo predsobo, od tod pa v krasni „oratorium“ pred Svetnico. — O, čudopolni, pre-tresljivi, svete bojzani mili prizor! — Na krasnem prestolu sedi nevesta Kristusova, Katarina Bolonjska, čista in ponižna duhovna hči sv. očeta Frančiška in sv. Matere Klare, nestrohnjena. — Z očmi v nebo povzdig-njenimi, v krasnem ornatu kakor kraljica opravljena, sedi z dragoceno zlato krono na glavi, v roki levi sreberni križ deržeč. Preko nog jo steklo krije, na to steklo ji smé vsaki obiskovalec noge poljubiti. Roke so gole, nje poljubiti je dovoljeno le svečenikom; dobri gospod nunski duhovni oče so milostno tudi nama, ker sva redovna brata Frančiškovega reda, dovolili svete roke poljubiti in se jih s svetimi spominki dotakniti; tudi moja romarska palica se jih je dotaknila. Obraz svetnice je začernal. Zakaj? Gotovo zato, da se dva kraja na obrazu razločita in svedočita, da je istinito se ji Dete Jezus prikazalo, da ga je poljubila in na lice pritisnila. Osobito pobožnost in ljubezen je imela sv. Katarina, po izgledu svojega sv. očeta Frančiška, do presv. Dete Jezusa. Nekoč je osobito hrepenela viditi ga, kakov je mali Jezušček bil. On ji želje lju-beče in svete izpolni. Prikaže se ji. — Ona v sveti, čisti in hrepeneči ljubezni ga poljubi, — pri poljubi

se ga je dotaknila z ustnicami in brado — in sedaj so ustnice svežo-rudeče in na bradi se dotik presv. Detea lepo belo rudeče pozná. — Potem ga je v pri-serčni deviški — sveti ljubezni pritisnila na svoje desno lice — tudi tu se dotik lica Detea Jezusa na njenem licu svežo-lepo-belo-rudeče pozna, že toliko sto let! — To in drugo so nama razložili nunski duh. oče.

(Dalje naal.)

Iz Gaze, 17. aprila 1888. (*Zanimivosti iz Palestine.*)

— Katoliški misijonar tega obmorskega mesta v Sveti deželi nam piše: „Čisto nepričakovano sem te dni po tukajšnjem protestanskem pastirju prejel 99 gld. in 50 kr., ktere ste, m. g., poslali (po bank. g. Mayeru) v prid mojega misijona. Dar je došel ravno o pravem času, ker vlada mi je ravno pritiskala zarađ zastalih davkov in jaz nisem imel s čim plačati; no, zdaj bom saj za nekaj časa imel mir.“

Med letom 1887 so se okoliščine tod le malo spremenile. Vlada me več ne nadleguje. Ena gerška družina s 7 osebami je postala katoliška, enako žena, ki je bila omožena s katoličanom. Gerška neka družina 9 oseb, starši z otroci, se je tudi hotla pokatoličiti; bili pa so silo ubožni ljudje, moral bi bil za nje saj stanovanje oskerbeti in vojaški davek zanje plačati. Z ozirom na otroke bi bil rad to storil; toda pomočki mojega misijona mi tacih izdajkov še ne dopuščajo. Sicer pa je obstoj misijona zagotovljen, akoravno je še marsikaj treba storiti.

Šolo še zmeraj oskerbljujem sam za dečke in deklice; ker pa se je število otrok nekoliko pomnožilo; zato moram greške in mohamedanske odbijati, kajti učiteljev nastaviti mi misijonski pomočki še ne dopuščajo, pač pa se bo ne mara dalo to doseči v enem letu. Tudi se kaže nada za dekliško šolo pod vodstvom redovnic. Boromejke, ki so undan pričele novicijati v Kajfi (blizu Karmela), so rekle, da so pripravljene šolo prevzeti. in „družba za Palestino“ je določila jih pod-pirati. Za zdaj se še pogreša potrebno osebstvo, dolgo pa se ne bo odlašalo. Dekliška šola pod nunskim vod-stvom misijonu v pospéh more veliko pripomoči.

Dolgovi za zidanje, hvala Bogú, so poplačani; toda hiša ni še doveršena; namesto da bi zopet dolgove delal, raji čakam, da se spravi za hišno doveršenje potrebna svota.

Sicer dobro kaže v tem delu Svete dežele. Da ni bilo dolgo časa letošnjega spomladanskega dežja — to je zbudilo nekoliko skerbí, ali poslednjič je dež le na-stopil. in sicer zredoma od 15. aprila.

Rokodelski pomočniki nas vedno manj obiskujejo. Naseljevanje judov v Gazi pa se množí. V Ardu-t-u, nekdanjem Azot-u, sedaj stanuje tudi nekoliko katoli-čanov in dobro bi bilo, vravnati ondi kak prostor, da bi se moglo včasí maševati. Ker se Ardud šteje k Gazi, tiče mene, to reč oskerbeti.

V Betlehemu se zida nova katoliška cerkev zraven odotne sirotišnice. Tudi v Jeruzalemu imajo katoliški Armenci privoljenje za zidanje cerkve.

Nekak gerški (razkolni) menih je na gerškega (razkolnega) patrijarha strelil in ga ranil, pa ne blezo nevarno.

Novi Váli, poglavar, v Bejrutu ima za ženo kato-ličanko iz Ogerskega, ako se ne motim, so tudi njegovi otroci katoliški.

Število katoliških božjepotnikov je letos znatno večje memo družih lét.

V Jeruzalemu je bilo že nekaj časa veliko po-manjkanje vode, ker ni bilo dežja; sadaj pa so vod-njaki gotovo zopet napolnjeni.

Framasoni in sovražniki katoličanov so vedno prederzniši na Jutrovem; pred drugimi napadajo jezuite, framasonski listi žugajo z njih pregnanjem; toda do tega je še daleč. Verska vprašanja se sadaj prerešujejo bolj pogosto memo poprej, o kakeli porazumljenj pa še ni besede.

Avstrijska karavana božjepotnikov je imela vedno vgodno vreme, toda sem ter tje odveč gorko, zlasti veliki teden; od začetka aprila pa je veliko bolj hladno.

Druga naznanila so v solnograškem cerkvenem listu.

Konečno ponavljam zahvalo

Juri Gott,
apostoljski misijonar.

Razgled po svetu.

Velik korak Petrograda proti Rimu. „Bazilij Livanski, protopresbiter Janjišev in novij doktrinalni krizis v ruskoj cerkvi. (Otvét g-nu Bogorodskomu. 8° VI i 92 str.) V Herderjevem bukvo-terstvu v Freiburgu. Cénà 3 marka.“ — Ta knjiga, v ruskem jeziku pisana, na novo pojasnuje versko vprašanje o izhodu sv. Duha. Pisavec Bazilij Livanski, akoravno sicer ruske vere, terdi nauk katoliške Cerkve ter se priznava k resnici: „ex Patre Filioque.“ Ravno ta nauk, ki dela bistven dogmatičen razloček med jutrovo-razkolno in katoliško Cerkvijo, terdi pa tudi protopresbiter Janjišev, ki je spovednik ruskega cara in carinje. Vidi se, da stvar je zelo važna, ker ruski učenjaki sami imenujejo ta ločivni pretres doktrinalno krizo, naučni prekrat. Ruski učenjaki in njihov slavni car po prestopu tega naučnega Balkana imajo samo še prestopiti zvezno reko Tiberio, da pridejo do cerkve in sedeža sv. Petra, — pa so na terdem. Spoznati namreč morajo, da sv. Peter je res tista Skala, na katero je Kristus zidal svojo Cerkev, in da rimski papež je njegov naslednik. Tega vprašanja naj bi se zdaj poprijel učenj Livanski, in če to prav zverši, bode več kakor da bi še tri nove Amerike iznašel. Mi pa molimo v ta namen z Leonom XIII, zlasti tudi zdaj o Binkošti, da bi sv. Duh mogočnim in učenim um razsvetlil in voljo k dobremu nagnil.

Kitajsko. Kakor pred malo mesci, tako je bila tudi zdaj na Kitajskem grozna povodenj. Na Šangajskem se je reka Kanton uderla čez bregove in do 3000 ljudi je potonilo.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Vesoljninamen za mesec veliki traven (maj).

a) Glavni namen:

Obupljive duše.

b) Posebni nameni:

26. *S. Filip Nerij.* Naši vojaki. Nekaj posebnih vojaških zadév. Več delavcev. Neki zdravnik. Zadeva neke delitve in važna zadeva v premoženji.

27. *S. Trojica.* Pomnoženje vere. Neko duhovsko in deško semenišče. Dva samostanska novinca. Več kandidatov za duhovski stan.

28. *S. Avguštin.* Angleška. „Duhovni in obhajanci.“ Več grešnikov iz navade. Neka redovniška občina in njen predstojnik.

29. *S. Teodozija.* 3 ženski samostani, med njimi eden, ki je v veliki nevarnosti, in druge zelo važne redovniške zadeve. Več učiteljic.

30. *S. Ferdinand.* Cesar avstrijski. Poprava 3 cerkva. Več vdovcev. 4 hudobni otroci.

31. *S. Rešnje Telo. S. Feliks iz Nikozije.* Slava in češčenje Jezusu v najsv. Zakramentu. Vse poslane, in ne še uslišane zadeve. Meseca maja zamerli udje molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine, ki bodo umerli meseca junija.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Udom družbe Naše lj. Gospe presv. Jezusovega Serca se lepo, vaš brat, priporočam v molitev za goreč zdihljej vsaki dan, da bi mi ljubi Bog po teh priprošnjah N. lj. G. J. S., in sv. Jož. sv. Ant. uslišal neko že večletno ponavljano prošnjo: Kajti sem vedno v hujših zadregah, da si brez Božje posebne pomoči pomagati ne morem v velicijh družinskih stiskah; posebno v majniku prosim. — Osebe v prav hudih in prav težavnih te esnih in dušnih stiskah, zoper ktere je zastoj človeške pomoči iskati, se priporočamo v molitev udom družbe N. lj. G., da bi se te stiske vse v dobro izšle in kaj kmalo nehale na priprošnjo Naše ljube Gospé, sv. Jožefa, sv. Franciška, sv. Antona. Po doseženi pomoči hočemo zahvalo naznaniti. — Birmanci in otroci za prvo spoved in prvo sv. Obhajilo, posebej naše škofije, da bi vredno prejeli té svete zakramente. — V molitev bratovščine N. lj. Gospé presv. Serca se priporoča 9 oseb za spreobrnjenje. — Tri cele fare bratje in sestre N. lj. G. — Mati priporoča hudobno sestro. — Razposajen sin za poboljšanje. — Oseba v dober namen, v dosego samostana, ali primérne službe, kakor je božja volja. — Sestra svoje brate za poboljšanje. — Neka družina in nekaj sirot. — Več deklet, da bi jih Bog v dobrem poterdil in hudega varoval na prošnjo N. lj. G. in sv. Jožefa. — Hči priporoča svojo mater za poterpežljivost in vdanost v božjo voljo na priprošnjo N. lj. G. in sv. Jožefa. — Teta razposajenega mladenca. — Nekdo priporočen za srečen izid poskušnje. — Nekdo v neki nadlogi priporočen za pomoč N. lj. Gospej, sv. Jožefu, sv. Roku in sv. Urhu. — V gerlu hudo bolna. — Na nogah nevarno bolna.

Zahvale.

V slavo lurške Matere Božje!

Iz hvaležnosti.

Neka oseba je delj časa tolike bolečine terpela, da ni imela počitka ne po dnevi ne po noči. Začela se je za bolno opravljati devetdnevnicà k lurški Materi Božji, a ona sama zavžila je z velikim zaupanjem nekaj lurške vode. Glejte čudo! Bolečine so hipoma odjenjale in ona je vso noč mirno spala. Odsihdob se dobro počuti — čudežno je ozdravela! — A.

Dvakrat sem bila uslišana v neki važni reči, ko sem se priporočevala Naši ljubi Gospej presv. Serca in sv. Jožefu. Zato bodi priserčno češčena Mati usmiljenja, bodi češčen veliki pomočnik sv. Jožef!

U. Z.

Dve v persih zlo bolni osebi ste se priporočili Naši lj. Gospej, sv. Jožefu, sv. Antonu Padovanskemu in sv. Alojziju. Obljubili ste bile, da ako ozdravite, bodete zahvalo v „Danici“ razglasile. Uslišani ste, in ste že zapustili bolniško posteljo. Upate pa, da bodete na priprošnje Naše ljube Gospé kmalu popolnoma okrevale.

Tedaj naj bode 1000krat zahvaljena Naša lj. Gospa, sveti Jožef, sveti Anton in sveti Alojzij.

Kerško, 14/5. 1888.

M. P. J. P.

Listek za raznoterosti.

Novosti. 1. Tractatus de SS. Eucharistiae Mysterio, Petri Einig, S. Theol. Dr. Treveris 1888. — Za učenjake. C. 1 gld. 24 kr.

2. Wegweiser zum Herzen Gottes. Neue Folge. Sammelausgabe d. Kal. Zeit u. Ewigk. 1882—1888. S podobami. C. 1 gld. 86 kr.

3. „Zwei Fragen der Gegenwart.“ Od mons. dr. Wilh. Wingerath-a. Donauwörth 1888. Za 10 vinarjev, ali 6 kr.; vredna je pa knjižica 10 cekinov, posebno za komuniste in protestante.

4. Novissimum Vade Mecum sacerdotum, z molitvami za duhovne pred in po maši itd. Prav pripravna mala knjižica za 80 kr., ki ne vzame skor nič prostora v žepu. —

5. Sveta birma. Maribor. Poduk za 12 soldov.

6. Zbirka domačih zdravil, kakor jih rabi slovenski narod. V Ljubljani 1888. Izdal D. Hribar. Cena 40 kr.

† Čast. g. Fr. Žagar, administrator v Javorji, je 9. t. m., previden s svetimi zakramenti, umrl. — V Javorji smo 11. t. m. k večnemu pokoju spremili č. g. Fr. Žagarja, administratorja. Pokopal sem ga jaz (č. g. župn. Sajè), izverstno pridigal je čast. g. Terček. Ljudje so silno plakali. Pokojni je veliko terpel. R. I. P.

Bodite pripravljeni! 10. t. m. zjutraj je na železnici med Ljubljano in Borovnico mertud zadel nadspovednika Jož. Jelovška. Našli so ga mertvega v vozu in ga pripeljali v mertvašnico na pokopališče ljubljansko. Bog se mu duše usmili.

Opomba. Nekaj spisov, zlasti tudi „zahval“, prih. Vr.

V Cerkljah so čč. oo. jezuiti od 29. apr. do 10. maja z velikim vspehom vodili sv. misijon. (Dop. prih.)

Duhovske spremembe.

V Kerški škofiji: G. Šimen Incko, župnik Podkloštrm, je dobil faro Žabnice ter je imenovan kn. škof. konsist. svetovalec in dekan za kanalsko dekanijo. — G. Fr. Treiber, provizor v Žabnicah, gre kot farni oskerbnik v Podklošter. — Faro sv. Valburge oskerbuje g. Henrik Angerer, župnik v Št. Janžu pri Mostiču,

faro Mali Št. Vid pa gosp. Jožef Braun, župnik v Tigorčah. — Umerla sta gg. Šimen Svetin, župnik v Malem Št. Vidu, 21. apr., in Miha Krofič, predmestni župnik fare Št. Rupert v Velikovu, 7. maja N. v. m. p.! — Milostljivi knezoškof Jožef bodo obiskovali sledeče fare in ondod sv. birmo delili: 5. junija v Lukavi, 6. junija v Lesniku, 7. junija v Št. Jakobu v Lesni dolini, 8. junija v Muti, 9. junija v Grafendorfu v Ziljski dolini, 10. junija v Kirchbachu, 11. junija v Berdu, 12. junija v Št. Štebnu pri Zili, 13. junija v Čačah, 14. junija v Št. Lenartu pri sedmem studencu, 15. junija v Ločah, 17. junija v Kapli pri Dravi, in 18. junija v Šmarjeti v Rožni dolini.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. adm. Fr. Kadunec 2 gld. — V. r. grofinja Sofija Auerspergova s kontesama 3 gld. — A. M. 5 gld. — Fr. L. 2 gld. — Čast. gosp. župnik J. Ev. Oblak 8 gld. — „Nočevdanicopriti“ 5 gld. — Prečast. g. župnik Fr. Karun 3 gld. — Čast. g. adm. Fr. Avgustin 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Fr. L. 2 gld. — Čast. g. Janez Šega, kaplan v Kostanjevici, 22 gld. 89 kr.

Za pogorelce na Vinici: Dobrotnica 5 gld. — Preč. g. dek. J. Šterbenc 10 gld. — Č. g. Fr. Grivec 8 gld. — Č. g. Jan. Hudovernik 2 gld. — Štanga po č. g. župniku 8 gld. — S Preserja 6 gld. po čast. g. župniku. — Brezovic po preč. gosp. župniku 15 gld. — Čast. g. župnik Jak. Dolenec s farani 23 gld. 42 kr. — S Planine pri Vip. po preč. g. Jož. Nakusu 5 gld.

Za pogorelce v Ratečah: Fr. L. 2 gld. — Dobrotnica 5 gld. — Štanga po č. g. župniku 2 gld. — Preč. g. dek. dr. J. Šterbenc 5 gld. — Č. g. kapl. J. Hudovernik 2 gld.

Za Marijanišče: Prečast. g. župnik Jakob Dolenec, 10 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Draga 2 gld. — Z Rake po čast. gosp. župniku J. Dolinarju 12 gld.

Za Danski misijon: Z Rake 5 gld. — Dobrotnica 5 gld.

Za afrikanski misijon: Fr. L. 2 gld. — Po č. g. Br. Val. 1 gld.

Za misijone: Po č. g. Br. Val 1 gld.

Za odkupovanje zamurcev Dahomejcev: Fr. L. 2 gld.

Za južno Afriko: Dobrotnica 5 gld.

Za pogorelce na Notranjskem: Čast. gosp. župnik J. Čibašek 5 gld.

Za Palče: Preč. g. dek. dr. J. Šterbenc 5 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Godoviški družbeniki 19 gld. 72 kr. — Iz Černomlja 31 gld. — Z Zgornjega Tuhinja 17 gld. 50 kr. — Iz Spodnje Idrije Idrije 22 gld. — Iz Selc 26 gld. 40 kr. — Iz Mavčič 34 gld. — Iz Šturije 19 gld. 63 kr. — Z Roba 7 gld. 70 kr. — S Polhovega gradca 47 gld. 30 kr. — S Kovora 6 gld. 50 kr. — S Kolovrata 5 gld. — S Čemšenika 10 gld. — S Šent-Gregorja 16 gld. 20 kr. — Iz Mokronoga 7 gld. 60 kr. — Z Žir 38 gld. — Iz Starega terga pri Ložu za 2 leti 82 gld. — Iz Vogelj 11 gld. — Z Mozeljna pri Kočevji 12 gld. 55 kr. — Iz Adlišč 2 gld. — Iz Komende 68 gld. — Iz Dobropolja 11 gld. 38 kr. — Iz Dobernič 42 gld. — Z Mekin 25 gld. — Z Berda zopet 2 gld.